

4. Krav om, at det ene Medlem af Invalidenævnet skal være en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen.

5. Kritik af Nævnets og Raadets Administration.

Paa den saaledes givne Foranledning har Regeringen da ment, uanset at den heromhandlede Lovgivning som nævnt nylig er blevet revideret, at burde tage Sagen op og overveje, om de fremførte Krav og øvrige paapegede Forhold maatte gøre en Lovændring ønskelig, eventuelt paakrævet. Ved Behandlingen af denne Sag, hvorunder man har indhentet Erklæringer fra saavel Invalidenævnet som Invalideraadet, er man da kommet til den Opfattelse, at visse Ændringer i Løven allerede paa nuværende Tidspunkt bør foretages og har i Overensstemmelse hermed udarbejdet nærværende Lovforslag.

I dette er for det første optaget Bestemmelser, der tilsigter at imødekomme de to førstnævnte af de foran nævnte paa Mødet i December 1933 drøftede Spørgsmaal, og for hvilke to Spørgsmaal der derfor er gjort nærmere Rede nedenfor i de specielle Bemærkninger til de respektive Paragraffer. Men dernæst er der paa Grundlag af Indstilling fra Krigsinvalideforeningen og Invalidenævnet optaget nogle Bestemmelser vedrørende Tildeling af Enkeforsørgelse i særlige Tilfælde, og endvidere har Ministeriet anset det for paakrævet dels at tydeliggøre den gældende Regel om Forældreforsørgelsens Fastsættelse, dels at skabe Hjemmel til uden Udgift for Invaliden at tilsige denne til Møde for Nævnet eller Raadet, dels endelig at fastsætte Regler for Indbringelse af juridiske Fortolkningsspørgsmaal for Socialministeren. Om disse forskellige Ændringer er der ligeledes gjort nærmere Rede nedenfor i de specielle Bemærkninger.

Af de paa det oftnævnte Møde mellem Krigsinvaliderne og de sønderjyske Rigsdagsmænd fremdragne 5 Spørgsmaal har man imidlertid ikke ment, at de 3 sidstnævnte af disse bør medføre Lovændringer, og man skal i saa Henseende bemærke følgende:

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indførelsen af offentlig og mundtlig Procedure ved Invalidenævnet og Invalideraadet mener man ikke, at det behøver nærmere Paavisning, at en saadan Ændring af Sagernes Behandling for Nævn og Raad vil være i Strid med de i Danmark i øvrigt gældende Regler for Fastsættelsen af Renter til Invalid m. v., og at Kravet herom allerede af denne Grund ikke bør imødekommes.

Men i øvrigt er det af Invalideraadet fremhævet, at disse Sager om Invaliderearters Fastsættelse er af en specifik lægelig Karakter, og at Hensynet til Krigsinvalidernes personlige Forhold taler imod, at Behandlingen foregaar i et offentligt Retsmøde. Derimod har man Erfaring for, at det kunde være ønskeligt i en noget videre Udstrækning, end det paa Grund af manglende Hjemmel til Udgifternes Afholdelse hidtil har været muligt, at give Invalid og Enker Adgang til efter Tilsigelse personlig at give Møde for Nævnet eller Raadet. Der er derfor i Lovforslaget optaget en hertil sigtende Bestemmelse, som er nærmere omtalt nedenfor.

For saa vidt der derhos er stillet Krav om, at det ene Medlem af Invalidenævnet skal være en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen, har man ikke anset det for rigtigt at optage en Bestemmelse herom i Løven. Invalidenævnets Flertal kan ikke støtte dette Krav, medens et Mindretal udtaler sig herfor, og i Invalideraadet har et Flertal udtalt, at saafremt nogen af de sønderjyske Læger, der selv har deltaget i Krigen, maatte have gennemgaaet en saadan betydelig Hospitals- og videnskabelig Uddannelse, som er nødvendig for med tilstrækkelig overlegen Indsigt at kunne bedømme de forskellige Tilfælde og Lægeerklæringer, saa har Flertallet intet imod det fremsatte Krav at erindre; et Mindretal indenfor Raadet lægger afgørende Vægt paa, at den paagældende Læge har deltaget aktivt i Krigen og saaledes selv har Erfaring for Krigens særlige Indflydelse paa Krigsdeltagerne, hvorved han efter Mindretallets Mening har de bedste Forudsætninger for en retfærdig Bedømmelse af alle Krigsforhold. Hele dette Spørgsmaal rejser imidlertid ikke alene praktiske Vanskeligheder, men medfører ogsaa videre Personspørgsmaal, hvorfor Ministeriet som allerede anført ikke har villet optage det blandt Lovændringerne, men er villig til nærmere at begrunde sin Opfattelse overfor et kommende Rigsdagsudvalg.

Hvad endelig angaar det sidste af de 5 rejste Spørgsmaal, nemlig Kritiken mod Administrationen, der efter det paa det omhandlede Møde i December 1933 fremkomne i det væsentlige gik ud paa, at der af saavel Invalidenævnet som af Invalideraadet blev taget alt for ringe Hensyn til de af sønderjyske og tyske Læger afgivne Erklæringer, idet de nævnte Institutioner mentes i udstrakt Grad at henholde sig til Erklæringer fra danske Læger, skal man oplyse, at et Flertal indenfor Invalid-